

---

Szabó Márton István

## **FEKETEHEGY**

*Montenegro, 2012. nyár*

Miért, te mit érzel?  
Itt a hegyen az olajfák alatt.  
Látod a lakótelepet, meg azt ott,  
az öböl másik oldalán, az a gyárnegyed.  
Csak azt mondom, hogy akár itt is  
felnőhattünk volna.  
Ez egyszerű. Felvinni a kedvesemet oda,  
arra a tetőre, és szeretkezni  
a csillagok meg a fűszerillat alatt.  
Talán inni most még egyet.  
Látod, az lakótelep, azok meg gyárok.  
Csak azt mondom, hogy akár itt is  
megöregedhetnénk.

---

## **METSZETT FENYŐK**

*Závada Péternek, első könyvére*

Fenyők állnak a kertkapu előtt, belülről vigyázzák a bejáratot. Örökzöld fák, és állíthatom, hogy amit sikerül magukból megmutatni, az örömmel tölt el minden fogékonyabb növénykedvelőt. Aztán eljön az idő, mikor a fa már magát árnyékolja, és a lenőtt, régi, száraz ágakat lemetszik, s habár ilyenkor a fa alól rendszerint előkerülnek az elveszettnek hitt emlékek, egy lemetszett ág többé már sohasem nő ugyanúgy vissza. De talán bekerülhet a város szerveskomposzt-körforgásába, és melegíthet egy kisebb közösséget. Hát érdemes metszeni, remélni, hátha. A fenyőt mégis legtöbben levelének színe miatt szeretik, mert van, amit csak a fenyők tudhatnak. Azt, hogy a metszés